

Lakshmibai, Koningin van Jhansi

Lakshmibai (1828-1858), de Rani (koningin) van Jhansi, was een van de belangrijkste strijders in de Eerste Onafhankelijkheidsoorlog van India, in 1857, en werd een symbool van antikoloniaal verzet van Indiase nationalistes.

Lakshmibai verloor al op vierjarige leeftijd haar moeder. Haar vader voedde haar op samen met andere toekomstige revolutionairen en ze groeide op tot een onafhankelijke, moedige vrouw. Ze leerde onder andere schieten, paardrijden en schermen.

Toen ze pas 24 was, stierf haar man, de Maharaja van Jhansi, en nam ze zijn verantwoordelijkheden over. Lakshmibai regeerde vreedzaam over Jhansi totdat Britse troepen de overgave van de stad eisten in 1857. Rani verklaarde: "We vechten voor onafhankelijkheid. In de woorden van Krishna, als we overwinnen, zullen we de vruchten plukken van de zege, indien verslagen en gedood op het strijdveld, zullen we eeuwige glorie en redding genieten."

Ze verraste de Britten met haar buitengewone vechtlust en moed tijdens gevechten. Sir Hugh Rose, commandant van de Britse troepen, zou haar later omschrijven als "de gevaarlijkste van alle Indiase leiders". Tijdens een van de gevechten raakte ze echter ernstig gewond. Geconfronteerd met de dood, om te voorkomen dat de Britten haar lichaam in handen zouden krijgen, vroeg ze een kluizenaar om het te verbranden.

Sindsdien heeft ze vele generaties vrijheidsstrijders in India geïnspireerd, en wordt herinnerd als de belichaming van vrouwelijke moed in India. Patriottische liedjes zijn over haar geschreven als ode aan haar kracht en moed, zoals deze zin waarin ze wordt geëerd: 'Khoob ladi mardani wo to jhansi wali rani thi' (moedig en meedogenloos vocht ze als een man).